Advies over het voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad betreffende de toepassing in de Gemeenschap van carnets TIR en van carnets ATA als doorvoerdocumenten [1]

(91/C 41/11)

De Raad heeft op 12 juli 1990 besloten, overeenkomstig de bepalingen van artikel 100 A van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, het Economisch en Sociaal Comité te raadplegen over het bovengenoemde voorstel.

De Afdeling voor industrie, handel, ambacht en diensten, die met de voorbereiding van de desbetreffende werkzaamheden was belast, heeft haar advies op 9 november 1990 opgesteld. Rapporteur was de heer Petersen.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens zijn 281e zitting (vergadering van 20 november 1990) het volgende advies uitgebracht, dat met algemene stemmen is goedgekeurd.

1. Algemene opmerkingen

1.1. De internationale overeenkomsten inzake tijdelijke invoer van goederen onder dekking van carnets ATA in landen die de ATA-overeenkomst hebben gesloten, alsmede inzake doorvoer van goederen onder dekking van carnets TIR, hebben in het verleden in principe voldaan.

1.2. Het Comité beschouwt die Commissievoorstel als een maatregel die logisch voortvloeit uit de opheffing van de binnengrenzen in de Gemeenschap na voltooiing van de interne markt. Het stemt ermee in dat het vervoer van goederen uit niet-EG-landen binnen de Gemeenschap ook in de toekomst niet alleen overeenkomstig de regeling voor extern communautair douanevervoer maar ook overeenkomstig de voorschriften van de TIR — dan wel de ATA-overeenkomst kan plaatsvinden.

1.3. Door de Gemeenschap als één gebied in de zin van deze overeenkomsten aan te merken, wordt de doorvoer van goederen bespoedigd zodat vooral de vervoerbedrijven tijd en ook geld besparen.

2. Bijzondere opmerkingen

Ondanks deze in wezen positieve beoordeling adviseert het Comité de volgende artikelen nog eens onder de loep te nemen en, indien nodig, te wijzigen:

2.1. *Artikel 1*

Met betrekking tot het douanegebied van de Gemeenschap wordt in dit artikel gerefereerd aan Verordening (EEG) nr. 2151/84 van de Raad van 23 juli 1984. Het Comité gaat er evenwel van uit dat de verordening tot vaststelling van het communautair douanewetboek [2] eveneens per 1 januari 1993 van kracht wordt. Derhalve zou in de definitieve versie van de onderhavige verordening een verwijzing naar artikel 3 van het douanewetboek moeten worden opgenomen, waarin het douanegebied van de Gemeenschap wordt omschreven.

2.2. *Artikel 12, lid 2*

Volgens het Comité wordt in lid 2 geheel voorbijgegaan aan het in de TIR-overeenkomst verankerde beginsel dat in het geval van een overtreding slechts één als borg optredende organisatie kan worden aangesproken in verband met de te voldoene rechten en heffingen. In afwijking van dit beginsel kunnen krachtens dit voorstel in bepaalde gevallen namelijk voortaan twee borgstellers worden aangesproken — één uit de lid-staat waarin geconstateerd is dat er sprake is van een overtreding en één uit de lid-staat waarin deze overtreding daadwerkelijk heeft plaatsgevonden.

Weliswaar is bepaald dat dubbele inning van rechten en heffingen slechts gedurende een beperkte periode mag plaatsvinden, doch de in de regel langdurige restitutieprocedures kunnen ertoe leiden dat aanzienlijke bedragen aan renten worden gederfd, hetgeen onaanvaardbaar is. Daarom stelt het Comité voor artikel 12, lid 2, als volgt te formuleren:

> „Is het niet mogelijk te bepalen, op het grondgebied van welke lid-staat de overtreding heeft plaatsgevonden, dan wordt deze geacht te hebben plaatsgevonden in de lid-staat waarin zulks is geconstateerd. In dit geval gaat laatstgenoemde lid-staat over tot inning van de op de desbetreffende goederen verschuldigde rechten en andere heffingen. Wordt nadien vastgesteld, in welke lid-staat de overtreding daadwerkelijk heeft plaatsgevonden, dan dient de lid-staat die is overgegaan tot inning van de rechten en andere heffingen, het bedrag van de in eerstgenoemde lid-staat verschuldigde rechten en andere heffingen op de goederen in kwestie te vergoeden."

Bovendien verzoekt het Comité de Commissie om na te gaan, of het mogelijk is, de plaats van overtreding op soortgelijke wijze te bepalen als krachtens de vast te stellen voorschriften inzake communautair douanevervoer dient te geschieden. Krachtens die voorschriften wordt namelijk een overtreding ten aanzien waarvan niet te bepalen is waar deze heeft plaatsgevonden, niet geacht te zijn begaan in de lid-staat waarin zulks is geconstateerd, maar in de lid-staat waarin het kantoor van vertrek is gelegen. Met een uniforme regelgeving betreffende in wezen identieke zaken zijn

[1] PB nr. C 142 van 12. 6. 1990, blz. 6.
[2] PB nr. C 128 van 23. 5. 1990, blz. 1.

de belangen van aangever én douanedienst gediend; het internationale karakter van de TIR-overeenkomst zou geen hinderpaal mogen zijn voor een dergelijke vereenvoudiging.

Aangezien daartoe gerede aanleiding bestaat, wijst het Comité er voorts op dat de eisen die de lid-staten stellen met betrekking tot de documenten waaruit het verloop van de TIR-procedure moet blijken, met spoed dienen te worden geharmoniseerd.

2.3. *Artikel 13, lid 2*

Het is zonder meer een goede zaak dat de bevoegde autoriteiten dienen over te gaan tot onderlinge uitwisseling van informatie over zaken die in dit verband zijn geconstateerd, waargenomen, enz. Er dient evenwel voor te worden gezorgd dat overtredingen van welke aard dan ook, die zeer zeker ook een aanzienlijk veiligheidsrisico kunnen inhouden, vrijwel niet meer kunnen voorkomen.

2.4. *Artikel 14*

Volgens het Comité is het niet adequaat, de lid-staten bij kwesties die verband houden met de toepassing van deze verordening alleen maar te raadplegen. Aangezien uitvoeringsbepalingen ook gevolgen voor de structuur van de nationale overheden kunnen inhouden, is het veeleer zaak dat de lid-staten daadwerkelijk inspraak krijgen.

Gedaan te Brussel, 20 november 1990.

De Voorzitter

van het Economisch en Sociaal Comité

François STAEDELIN

Advies over het voorstel voor een verordening (EEG) nr. 1785/81 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector suiker [1]

(91/C 41/12)

De Raad heeft op 3 oktober 1990 besloten, overeenkomstig de bepalingen van artikel 198 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, het Economisch en Sociaal Comité om advies te vragen over het bovengenoemde voorstel.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft besloten, de heer Barbagli als algemeen rapporteur voor de voorbereiding van de desbetreffende werkzaamheden aan te wijzen.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens zijn 281e zitting van 20 november 1990 het volgende advies uitgebracht, dat met een grote meerderheid van stemmen (3 stemmen tegen, en 7 onthoudingen) is goedgekeurd.

1. Het Comité stelt vast dat het Commissievoorstel de verlenging beoogt van bestaande maatregelen, met name van een aantal onderdelen van de gemeenschappelijke marktordening (zoals de quotaregeling, de zelffinancieringsregeling d.m.v. bijdragen van producenten en fabrikanten en allerhande steunregelingen).

2. Het Comité neemt kennis van het voorstel, de aan Italië gegeven toestemming tot het verlenen van geleidelijk afnemende nationale steun voor aanpassingsdoeleinden te verlengen. Deze maatregel dient volgens het Comité beoordeeld te worden in het licht van het belang van de suikerindustrie voor het verkleinen van de verschillen tussen regio's.

2.1. Met het oog daarop is het Comité van mening dat het voorstel om de tot nu toe aan de industrie verleende steun volledig af te schaffen, veel te ver gaat.

3. Gezien

— de richting die de multilaterale onderhandelingen van de Algemene Overeenkomst betreffende tarieven en handel (GATT) voor de landbouwsector uitgaan,

[1] PB nr. C 258 van 13. 10. 1990, blz. 9.